

Homilia Jana Pawła II na placu Zwycięstwa w Warszawie - Tekst polski

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus!

Umiłowani Rodacy,

Drodzy Bracia i Siostry,

Uczestnicy eucharystycznej Ofiary, która sprawuje się dziś w Warszawie na placu Zwycięstwa¹,

1. Razem z wami pragnę wyśpiewać pieśń dziękczynienia dla Opatrzności, która pozwala mi dziś jako pielgrzymowi stanąć na tym miejscu.

Pragnął – wiemy, że bardzo gorąco pragnął – stanąć na ziemi polskiej, przede wszystkim na Jasnej Górze, zmarły niedawno papież Paweł VI². Pierwszy po wielu stuleciach papież pielgrzym³. Do końca życia nosił to pragnienie w swoim sercu i z nim zszedł do grobu. I oto czujemy, że pragnienie to było tak potężne i tak głęboko uzasadnione, że przerosło ramy jednego pontyfikatu i – w sposób po ludzku trudny do przewidzenia – realizuje się dzisiaj. Dziękujemy więc Bożej Opatrzności za to, że dała Pawłowi VI tak potężne pragnienie. Dziękujemy za cały ten styl papieża-pielgrzyma, jaki zapoczątkował wraz z Soborem Watykańskim II⁴. Gdy bowiem Kościół cały uświadomił sobie na nowo, iż jest Ludem Bożym – Ludem, który uczestniczy w posłannictwie Chrystusa, Ludem, który z tym posłannictwem idzie przez dzieje, który „pielgrzymuje”, papież nie mógł dłużej pozostać „więźniem Watykanu”. Musiał stać się na nowo Piotrem pielgrzymującym, tak jak ten pierwszy, który z Jerozolimy przywędrował poprzez Antiochię do Rzymu, aby tam dać świadectwo Chrystusowi i przypieczętować je swoją krwią. Dzisiaj dane mi jest wypełnić to pragnienie zmarłego papieża Pawła VI wśród was, umiłowani synowie i córki mojej ojczyzny. Kiedy bowiem – z niezbadanych wyroków Bożej Opatrzności po śmierci Pawła VI⁵ i po kilkutygodniowym zaledwie pontyfikacie mojego bezpośredniego poprzednika Jana Pawła I⁶ – zostałem głosami kardynałów wezwany ze stolicy św. Stanisława w Krakowie⁷ na stolicę św. Piotra w Rzymie, zrozumiałem natychmiast, że moim szczególnym zadaniem jest spełnienie tego pragnienia, którego Paweł VI nie mógł dopełnić na milenium chrztu Polski⁸.

¹ Plac Zwycięstwa, leżący niemal w centrum Warszawy, wielokrotnie zmieniał swoją nazwę. Zmiany te w pewien sposób są symboliczne dla polskiej historii. Początkowo plac nazywał się Saski. W dwudziestolecie międzywojennym nadano mu nazwę Plac Marszałka Józefa Piłsudskiego. Po zajęciu Warszawy przez Niemców w 1939 r., plac przemianowano go na Adolf Hitler Platz. Z kolei po przejęciu władzy przez komunistów w 1945 r. nadano mu nazwę Plac Zwycięstwa. Nosił ją do 1990 r., kiedy powrócił do historycznej nazwy: Plac Marszałka Józefa Piłsudskiego. W 2009 r. w miejscu ołtarza przy którym Jan Paweł II odprawił mszę w 1979 r. i skąd wygłosił homilię, ustawiono upamiętniający to wydarzenie krzyż.

² Papież Paweł VI (Giovanni Battista Montini 1897-1978, papież od 1963 r.) chciał przyjechać do Polski na zorganizowane w 1966 r. obchody milenium przyjęcia przez Polskę chrześcijaństwa.

³ Od schyłku XIX w. do pontyfikatu Pawła VI papieże nie opuszczali państwa włoskiego.

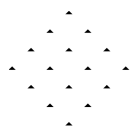
⁴ Sobór Watykański II - sobór powszechny Kościoła katolickiego. Obradował w latach 1962-1965. Dokonał głębokich zmian w funkcjonowaniu kościoła katolickiego i papieństwa.

⁵ Paweł VI zmarł 6 sierpnia 1978 r.

⁶ Jan Paweł I (Albino Luciani 1912-1978). Jego pontyfikat trwał zaledwie 33 dni: od 26 sierpnia do 28 września 1978 r.

⁷ W katedrze na Wawelu w Krakowie znajduje się sarkofag jednego z najważniejszych polskich świętych – św. Stanisława ze Szczepanowa. Był on w latach 1072-79 biskupem krakowskim.

⁸ W 1966 r. minęło tysiąc lat od momentu przyjęcia chrztu przez ówczesnego władcę rodzącej się Polski – księcia Mieszka I. Obchody tego jubileuszu odbywały się w cieniu konfliktu komunistycznego państwa z kościołem katolickim. Władze państwowe podkreślały przede wszystkim tworzenie się struktury państwa, kwestie religijne odsuwając na dalszy plan. Obchody te odbywały się pod hasłem Tysiąclecia Państwa Polskiego. Z kolei Kościół Katolicki obchody

realizował pod hasłem Millenium Chrztu Polski, wskazując religijne znaczenie wydarzeń. W ten sposób ukształtował się klucz do ówczesnego języka. O obchodach 1966 r. komuniści i ich zwolennicy mówili używając słowa „Tysiąclecie”, a kościół i przeciwnicy władz używali słowa „Millenium”.

Jako więc wasz rodak, syn polskiej ziemi, a zarazem jako papież-pielgrzym witam was wszystkich! Witam najdosłajniejszego Prymasa Polski¹. Witam wszystkich obecnych tutaj arcybiskupów, biskupów, pasterzy Kościoła w naszej Ojczyźnie. Pozwólcie, że pośród naszych gości powitam w sposób szczególny kardynała-arcybiskupa Santo Domingo. To tam wypadało mi skierować pierwsze kroki papieskiego pielgrzymowania w miesiącu styczniu. Tam po raz pierwszy ucałowałem ziemię, na której stała kiedyś stopa Krzysztofa Kolumba, po której przeszły stopy tylu głosicieli Ewangelii, a wśród nich także i naszych rodaków i polskich żołnierzy². Dzisiaj, wspólnie z wami, tego świadka mojej pierwszej papieskiej podróży witam w Warszawie.

Czyż moja pielgrzymka do ojczyzny w roku, w którym Kościół w Polsce obchodzi dziewięćsetną rocznicę śmierci św. Stanisława³, nie jest zarazem jakimś szczególnym znakiem naszego polskiego pielgrzymowania poprzez dzieje Kościoła – nie tylko po szlakach naszej ojczyzny, ale zarazem Europy i świata? Odsuwam tutaj na bok moją własną osobę – niemniej muszę wraz z wami wszystkimi stawiać sobie pytanie o motyw, dla którego właśnie w roku 1978 (po tylu stuleciach ustalonej w tej dziedzinie tradycji) został na rzymską stolicę św. Piotra wezwany syn polskiego narodu, polskiej ziemi. Od Piotra, jak i od wszystkich apostołów, Chrystus żądał, aby byli Jego „świadkami w Jerozolimie i w całej Judei, i w Samarii, i aż po krańce ziemi” (Dz 1,8). Czyż przeto nawiązując do tych Chrystusowych słów, nie wolno nam wnosić zarazem, że Polska stała się w naszych czasach ziemią szczególnie odpowiedzialnego świadectwa? Że właśnie stąd – z Warszawy, a także z Gniezna⁴, z Jasnej Góry⁵, z Krakowa, z całego tego historycznego szlaku, który tyle razy nawiedzałem w swoim życiu i który w tych dniach znów będę miał szczęście nawiedzić, że właśnie stąd ze szczególną pokorą, ale i ze szczególnym przekonaniem trzeba głosić Chrystusa? Że właśnie tu, na tej ziemi, na tym szlaku, trzeba stanąć, aby odczytać świadectwo Jego Krzyża i Jego Zmartwychwstania? Ale, umiłowani rodacy – jeśli przyjąć to wszystko, co w tej chwili ośmieliłem się wypowiedzieć – jakżeż ogromne z tego rodzą się zadania i zobowiązania! Czy do nich naprawdę dorastamy?

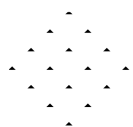
¹ Prymasem Polski był wówczas kard. Stefan Wyszyński. Na czele polskiego kościoła kard. Wyszyński stał w latach 1948-1981 (z przerwą w latach 1953-1956, gdy był więziony przez władze komunistyczne).

² Santo Domingo – stolica położonej na wyspie Haiti Dominikany. Jan Paweł II odwiedził ten kraj w styczniu 1979 r. Na początku XIX w. na Haiti Francuzi skierowali część podporządkowanych im polskich żołnierzy. Mieli oni stłumić antyfrancuskie powstanie. Część żołnierzy, sprzeciwiając się polityce Napoleona, przeszła na stronę buntowników i osiadła na wyspie.

³ Św. Stanisław zginął w 1079 r., w wyniku konfliktu z ówczesnym królem Polski Bolesławem Szczodrym

⁴ Gniezno jest uznane za pierwszą stolicę Polski. W 968 roku powstało tam pierwsze biskupstwo na ziemiach polskich, a w 1000 r. zostało ono przekształcone w arcybiskupstwo. Zazwyczaj arcybiskup gnieźnieński nosi tytuł Prymasa Polski.

⁵ Na wzgórzu zwanym Jasną Górą w Częstochowie znajduje się klasztor Paulinów, w którym przechowywany jest obraz Matki Boskiej Częstochowskiej. Jasna Góra uważana jest za duchową stolicę Polski.

2. Dane mi jest dzisiaj, na pierwszym etapie mojej papieskiej pielgrzymki do Polski, sprawować Najświętszą Ofiarę w Warszawie, na placu Zwycięstwa. Liturgia sobotniego wieczoru, w przeddzień Zesłania Ducha Świętego, przenosi nas do wieczernika w Jerozolimie, w którym nazajutrz apostołowie – zgromadzeni wokół Maryi, Matki Chrystusa – mają otrzymać Ducha Świętego. Otrzymają Ducha, którego Chrystus im wyjednał przez krzyż, aby w mocy tego Ducha mogli wypełnić Jego polecenie. „Idźcie więc i nauczajcie wszystkie narody, udzielając im chrztu w imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. Uczcie je zachowywać wszystko, co wam przykazałem” (Mt 28,19-20). W takich słowach Chrystus Pan przed swym odejściem ze świata przekazał apostołom swe ostatnie polecenie, swój „mandat misyjny”. I dodał: „A oto Ja jestem z wami przez wszystkie dni aż do skończenia świata” (Mt 28,20).

Dobrze się stało, że moja pielgrzymka do Polski, związana z dziewięćsetną rocznicą męczeńskiej śmierci św. Stanisława, wypadła w okresie Zesłania Ducha Świętego oraz uroczystości Trójcy Przenajświętszej. W taki bowiem sposób mogę, dopełniając jakby pośmiertnie pragnienia Pawła VI, przeżyć raz jeszcze tysiąclecie chrztu na ziemi polskiej i wpisać tegoroczny Stanisławowy jubileusz w to tysiąclecie, z którego wzięły początek całe dzieje narodu i Kościoła. Właśnie uroczystość Zesłania Ducha Świętego oraz Trójcy Przenajświętszej szczególnie nas przybliża do tego początku. W apostołach, którzy otrzymują Ducha Świętego w dzień Zielonych Świąt, są już niejako duchowo obecni wszyscy ich następcy, wszyscy biskupi, również ci, którym od tysiąca lat wypadło głosić Ewangelię na ziemi polskiej. Również ten Stanisław ze Szczepanowa, który swoje posłannictwo na stolicy krakowskiej okupił krwią przed dziewięcioma wiekami. I są w tych apostołach i wokół nich – w dniu Zesłania Ducha Świętego – zgromadzeni nie tylko przedstawiciele tych ludów i języków, które wymienia księga Dziejów Apostolskich. Są wokół nich już wówczas zgromadzone różne ludy i narody, które przyjdą do Kościoła poprzez światło Ewangelii i moc Ducha Świętego w różnych epokach, w różnych stuleciach. Dzień Zielonych Świąt jest dniem narodzin wiary i Kościoła również na naszej polskiej ziemi. Jest to początek przepowiadania wielkich spraw Bożych również w naszym polskim języku. Jest to początek chrześcijaństwa również w życiu naszego narodu: w jego dziejach, w jego kulturze, w jego doświadczeniach.

3a. Kościół przyniósł Polsce Chrystusa – to znaczy klucz do rozumienia tej wielkiej i podstawowej rzeczywistości, jaką jest człowiek. Człowieka bowiem nie można do końca zrozumieć bez Chrystusa. A raczej: człowiek nie może siebie sam do końca zrozumieć bez Chrystusa. Nie może zrozumieć ani kim jest, ani jaka jest jego właściwa godność, ani jakie jest jego powołanie i ostateczne przeznaczenie. Nie może tego wszystkiego zrozumieć bez Chrystusa.

I dlatego Chrystusa nie można wyłączać z dziejów człowieka w jakimkolwiek miejscu ziemi. Nie można też bez Chrystusa zrozumieć dziejów Polski – przede wszystkim jako dziejów ludzi, którzy przeszli i przechodzą przez tę ziemię. Dzieje ludzi! Dzieje narodu są przede wszystkim dziejami ludzi. A dzieje każdego człowieka toczą się w Jezusie Chrystusie. W Nim stają się dziejami zbawienia.

Dzieje narodu zasługują na właściwą ocenę wedle tego, co wniósł on w rozwój człowieka i człowieczeństwa, w jego świadomość, serce, sumienie. To jest najgłębszy nurt kultury. To jej najmocniejszy zrąb. To jej rdzeń i siła. Otóż tego, co naród polski wniósł w rozwój człowieka i człowieczeństwa, co w ten rozwój również dzisiaj wnosi, nie sposób zrozumieć i ocenić bez Chrystusa. „Ten stary dąb tak urósł, a wiatr go żaden nie obalił, bo korzeń jego jest Chrystus” (Piotr Skarga¹, Kazania sejmowe). Trzeba iść po śladach tego, czym – a raczej kim – na przestrzeni pokoleń był Chrystus dla synów i córek tej ziemi. I to nie tylko dla tych, którzy jawnie weń wierzyli, którzy Go wyznawali wiarą Kościoła. Ale także i dla tych, pozornie stojących opodal, poza Kościołem. Dla tych wątpiących, dla tych sprzeciwiających się. 3b. Jeśli jest rzeczą słuszną, aby dzieje narodu rozumieć poprzez każdego człowieka w tym narodzie – to równocześnie nie sposób zrozumieć człowieka inaczej jak w tej wspólnocie, którą jest jego naród. Wiadomo, że nie jest to wspólnota jedyna. Jest to jednakże wspólnota szczególna, najbliżej chyba związana z rodziną, najważniejsza dla dziejów duchowych człowieka.

¹ Ks. Piotr Skarga (1536-1612) – jezuita, teolog i kaznodzieja. Nadworny kaznodzieja króla Zygmunta III Wazy, pierwszy rektor Uniwersytetu Wileńskiego. Jeden z czołowych przedstawicieli kontrreformacji, autor Żywotów świętych i zbiorów kazań.

Otóż nie sposób zrozumieć dziejów narodu polskiego – tej wielkiej tysiącletniej wspólnoty, która tak głęboko stanowi o mnie, o każdym z nas – bez Chrystusa. Jeśli byśmy odrzucili ten klucz dla zrozumienia naszego narodu, narazilibyśmy się na zasadnicze nieporozumienie. Nie rozumielibyśmy samych siebie. Nie sposób zrozumieć tego narodu, który miał przeszłość tak wspaniałą, ale zarazem tak straszliwie trudną – bez Chrystusa. Nie sposób zrozumieć tego miasta, Warszawy, stolicy Polski, która w roku 1944 zdecydowała się na nierówną walkę z najeźdźcą¹, na walkę, w której została opuszczona przez sprzymierzone potęgi, na walkę, w której legła pod własnymi gruzami, jeśli się nie pamięta, że pod tymi samymi gruzami leżał również Chrystus-Zbawiciel ze swoim krzyżem² przed kościoła na Krakowskim Przedmieściu. Nie sposób zrozumieć dziejów Polski od Stanisława na Skałce³ do Maksymiliana Kolbe⁴ w Oświęcimiu, jeśli się nie przyłoży do nich tego jeszcze jednego i tego podstawowego kryterium, któremu na imię Jezus Chrystus. Tysiąclecie chrztu Polski, którego szczególnie dojrzałym owocem jest św. Stanisław – tysiąclecie Chrystusa w naszym wczoraj i dzisiaj – jest głównym motywem mojej pielgrzymki, mojej dziękczynnej modlitwy wspólnie z wami wszystkimi, drodzy rodacy, których Jezus Chrystus nie przestaje uczyć wielkiej sprawy człowieka. Z wami, dla których Chrystus nie przestaje być wciąż otwartą księgą nauki o człowieku, o jego godności i jego prawach. A zarazem nauki o godności i prawach narodu.

Księżu prymasie! Pragnę tę Najświętszą Ofiarę wspólnie z braćmi biskupami i kapłanami złożyć we wszystkich intencjach, które wasza eminencja wymienił na początku.

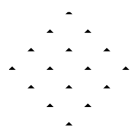
W dniu dzisiejszym na tym placu Zwycięstwa w stolicy Polski proszę wielką modlitwą Eucharystii wspólnie z wami, aby Chrystus nie przestał być dla nas otwartą księgą życia na przyszłość. Na nasze polskie jutro.

¹ 1 sierpnia 1944 r. wybuchło Powstanie Warszawskie. Mieszkańcy miasta stanęli do walki z Niemcami. Powstanie zostało stłumione przez po 63 dniach walki. Warszawiaków wypędzono, a przez następne tygodnie Niemcy wysadzali kolejne warszawskie budynki.

² Przed kościołem pod wezwaniem Świętego Krzyża znajduje się figura Chrystusa dźwigającego krzyż. W czasie Powstania Warszawskiego o ten kościół toczyły się zażarte boje. W ich trakcie Niemcy obalili figurę Chrystusa. Zdjęcie przedstawiające leżący na bruku pomnik z figurą Chrystusa wskazującą palcem na niebo, jest jednym z najbardziej znanych obrazów wojennych zniszczeń Warszawy.

³ Według legendy św. Stanisław miał zginąć podczas odprawiania mszy świętej w krakowskim kościele Na Skałce.

⁴ Maksymilian Maria Kolbe (Rajmund Kolbe 1894-1941) – franciszkanin. W dwudziestolecie międzywojennym prowadził szeroką działalność duszpasterską (w Polsce i Japonii) z wykorzystaniem mediów – przede wszystkim prasy, ale też radia. Założył klasztor w Niepokalanowie. W lutym 1941 r. Niemcy aresztowali go i umieścili w obozie koncentracyjnym w Auschwitz. Dobrowolnie zastąpił więźnia, którego skazano na śmierć. O. Kolbe jest świętym Kościoła Katolickiego.

4. Stoimy tutaj w pobliżu Grobu Nieznanego Żołnierza¹. W dziejach Polski – dawnych i współczesnych – grób ten znajduje szczególne pokrycie. Szczególne uzasadnienie. Na ilu to miejscach ziemi ojczystej padał ten żołnierz. Na ilu to miejscach Europy i świata przemawiał swoją śmiercią, że nie może być Europy sprawiedliwej bez Polski niepodległej na jej mapie? Na ilu to polach walk świadczył o prawach człowieka wpisanych głęboko w nienaruszalne prawa narodu, ginąc „za wolność naszą i waszą”²? „Gdzie są ich groby, Polsko! Gdzie ich nie ma! Ty wiesz najlepiej – i Bóg wie na niebie!” (Artur Oppman³, Pacierz za zmarłych). Dzieje ojczyzny napisane przez grób jednego nieznanego żołnierza.

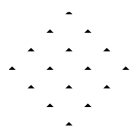
Przyklęknałem przy tym grobie, wspólnie z księdzem prymasem, aby oddać cześć każdemu ziarnu, które – padając w ziemię i obumierając w niej – przynosi owoc. Czy to będzie ziarno krwi żołnierskiej przelanej na polu bitwy, czy ofiara męczeńska w obozach i więzieniach. Czy to będzie ziarno ciężkiej, codziennej pracy w pocie czoła na roli, przy warsztacie, w kopalni, w hutach i fabrykach. Czy to będzie ziarno miłości rodzicielskiej, która nie cofa się przed daniem życia nowemu człowiekowi i podejmuje cały trud wychowawczy. Czy to będzie ziarno pracy twórczej w uczelniach, instytutach, bibliotekach, na warsztatach narodowej kultury. Czy to będzie ziarno modlitwy i posługi przy chorych, cierpiących, opuszczonych. Czy to będzie ziarno samego cierpienia na łóżach szpitalnych, w klinikach, sanatoriach, po domach: „wszystko, co Polskę stanowi”. Skąd przychodzą te słowa? Księżę prymasie, tak głosi Akt milenijny, złożony przez ciebie i episkopat Polski na Jasnej Górze: „wszystko, co Polskę stanowi”. To wszystko w rękach Bogarodzicy – pod krzyżem na Kalwarii i w wieczniku Zielonych Świąt. To wszystko: dzieje ojczyzny, tworzone przez każdego jej syna i każdą córkę od tysiąca lat – i w tym pokoleniu, i w przyszłych – choćby to był człowiek bezimienny i nieznany, tak jak ten żołnierz, przy którego grobie stoimy... To wszystko: i dzieje ludów, które żyły wraz z nami i wśród nas, jak choćby ci, których setki tysięcy zginęły w murach warszawskiego getta⁴.

¹ Grób Nieznanego Żołnierza w Warszawie został stworzony w 1925 r.

² „Za wolność naszą i waszą” – jedno z najpopularniejszych haseł polskiego ruchu niepodległościowego w XIX i XX w. Po raz pierwszy pojawiło się w styczniu 1831 r. w Warszawie podczas manifestacji ku czci straconych przez carat rosyjskich dekabrystów.

³ Artur Oppman (1867-1931) pseudonim literacki „Or-Or” - poeta i publicysta, znany przede wszystkim z twórczości poświęconej Warszawie.

⁴ Getto w centrum Warszawy w czasie okupacji zorganizowali Niemcy w 1940 r. Większość jego mieszkańców wywieźli w 1942 do obozu zagłady w Treblince. Niewielka grupa Żydów w kwietniu i maju 1943 r. podjęła nierówną walkę z Niemcami, wywołując Powstanie. Większość Powstańców na czele z przywódcą zrywu Mordechajem Anielewiczem, poniosła śmierć. Getto zostało zlikwidowane, a jego teren zrównany z ziemią.

To wszystko w tej Eucharystii ogarniam myślą i sercem i włączam w tę jedną, jedyną Najświętszą Ofiarę Chrystusa na placu Zwycięstwa.

I wołam, ja, syn polskiej ziemi, a zarazem ja: Jan Paweł II, papież, wołam z całej głębi tego tysiąclecia, wołam w przeddzień święta Zesłania, wołam wraz z wami wszystkimi:

Niech zstąpi Duch Twój!
Niech zstąpi Duch Twój!
I odnowi oblicze ziemi.
Tej Ziemi! Amen.

Jan Paweł II

© 2018 Centrum Myśli Jana Pawła II